

bringelse af, hvad Kommunens Fornødenheder kræve udover Hartkornskatten, kan nemlig altid anvendes Vigning paa Formue og Værlighed, for hvilken Vigning Forslaget foreskriver Indførelse af Vedtægter, approberede af Amtsraadet, med en Overligningskommission som Appellinstans. For saa vidt imidlertid Sogneraadet maatte ønske at anvende Vigning paa de faste Ejendomme udover, hvad der som anført maa lignedes paa Hartkornet, indfører Forslaget et nyt, fra Hartkornet forskelligt Skattegrundlag, der ikke som Hartkornet alene tager Sigte paa Jorden. Samtlige Ejendomme, saavel Vandbrugsejendomme som andre, blive nemlig at ansætte til deres Værdi i Handel og Wandel efter de i Forslaget indeholdte nærmere Regler.

Af Hensyn til de mulig forekommende Svingninger i Ejendommens Værdi i Handel og Wandel er det foreslaaet, at Omvurdering foregaar hvert 3dje Aar, ligesom der ogsaa i Løbet af et Treaar aabnes en Ejendomsbestøder Udgang til at forlange Omvurdering som Følge af indraadte Forandringer i en Ejendoms Værdiforhold.

Paa det saaledes tilvejebragte ny Skattegrundlag (kommunal Ejendomsstyld) lignedes da i Forhold til Løstinde Kroner Ejendomsstyld, saaledes at mindre Beløb end 100 Kr. ikke tages i Betragtning. Ved denne Ordning opnaas, at de ikke til Landbruget hørende Ejendomme, der, saa længe Hartkornet er det eneste Skattegrundlag, ofte svare et usforholdsmæssigt lavt Skattebidrag, paa en virkelig effektiv Maade indbrages under Vigningen, uden at der dog gøres et for stærkt Indgreb over for vedkommende Ejere, idet der er sat et Maximum af 2 p. m. for Vigning paa Ejendomsstyld. For Vandejendommens Vedkommende sker Vigningen derhos paa et rationelt, tidsvarende Grundlag.

Vil man undersøge Virkningen tilnærmelsesvis for Vandejendommens Vedkommende af en eventuel Forening af Vigning paa Hartkorn og Ejendomsstyld, skal henvises til, at efter de foreliggende statistiske Oplysninger kan den gennemsnitlige Værdi i Handel og Wandel for 1 Td. Hartkorn, Betsætning og Inventarium indbefattet, ansættes til ca. 7,000 Kr.; med 16 Kr. pr. Td. som Maximum for Vigning paa Hartkorn og 2 p. m. som Maximum for Vigning paa Ejendomsstyld, vil der saaledes i Forhold til 1 Td. Hartkorn i det højeste kunne blive Spørgsmaal om en Byrde af 30 Kr.

Som tidligere bemærket, kan Vigning paa Hartkorn ifølge Forslaget anvendes indtil et Beløb af 16 Kr. pr. Td., men man har anset det for fuldt forsvareligt i Forslaget at aabne Udgang ogsaa for de Kommuner, hvis Hart-

kornskat ikke har naaet 16 Kr., til at anvende Vigning paa Ejendomsstyld for Forhøjelse udover Hartkornskattens Gennemsnit for de 3 Lovens Skatstræden nærmest forudgaaende Aar.

Med Hensyn til de enkelte Paragraffer bemærkes i øvrigt følgende:

Til § 2.

Den nugældende Bestemmelse om 4 Maaneders Ophold som Betingelse for Skattepligt til en Kommune er her foreslaaet ændret saaledes, at Ophold i 3 Maanedes er tilstrækkeligt i denne Henseende, og Skattepligten kan indtræde, naar den paagældende i Skatteaaret og det foregaaende Aar har haft uafbrudt fast Ophold i Kommunen i mindst 3 Maanedes. Man er herved med Hensyn til Opholdets Varighed gaaet den af vedkommende Landstingsudvalg i Rigsdagssamlingen 1894—95 (Rigsdagstidende, Tillæg B., Sp. 1053 ff.) anbefalede Mellemsvej mellem de nu fortrede 4 Maanedes og det af Folketinget tidligere opstillede Krav om, at 2 Maaneders Ophold skulde kunne begrunde Skattepligt. Endvidere har man i Tilslutning til det nævnte Landstingsudvalg foreslaaet at bortse fra Fordringen om Opholdets Varighed over for Personer, der, saaledes som det ikke sjælden sker, tage Ophold i en Kommune for i Løbet af kort Tid at holde Udsalg af Varer, i Reglen af daarlig Bestaffenhed, eller paa anden Maade drive Forretning, og som derefter forlade Kommunen, forinden de efter de almindelige Regler blive skattepligtige.

Paragraffen indeholder derhos en Bestemmelse om Skattepligt for en Hustru, der har Ærformue, over hvis Udbytte hun er berettiget til at raade paa egen Haand eller med en anden Værgende end Manden, eller som i øvrigt har Ærindtægt, over hvilken hun har Raadighed som anført, saavel som for den Hustru, der til Stadighed lever adskilt fra sin Mand. Man har anset det rigtigt at søge fastslaaet Bestemmelser om kommunal Skattepligt i visse Tilfælde for Hustruer, i hvilken Henseende man ogsaa skal bemærke, at det ved Højesterets Døm af 26de November 1897 (H. R. T. 1897 S. 624) i et Tilfælde, hvor der forelaa Ægtepagt imellem tvende Ægtefæller, ifølge hvilken intet Formuefællesskab bestod, og Hustruen alene var fuldt raadig over sin særlige Ejendom som en fuldbmyndig Person, statueredes, at Manden ikke kunde sættes i Skat til Njøbenhavns Kommune af Indtægten af Hustruens Ærverksomhed,